

Připadalo mi, jako by se mi kůže měnila na křehký papyrus. Ten hlas jsem si pamatovala. Vzpomínala jsem si, jaké to bylo, ocitnout se blízko chaosu: jako by se mi krev měnila na oheň a vlákna DNA se rozmotávala.

„Myslím, že vás zničím pomocí strážců maatu,“ zahřímal Apop. „Ano, to bude zábavné.“

Dvě obsidiánové sfingy s beraními hlavami, které stály u vchodu do místnosti, se obrátily směrem k nám. Postavily se těsně vedle sebe a zablokovaly tak vstup. Z nozder jim šlehaly plameny.

Promluvily společně hlasem Apopa: „*Nikdo se odsud nedostane živý. Sbohem, Sadie Kaneová.*“

2. Na slovíčko s chaosem

Překvapí tě, že dál to šlo všechno od desíti k pěti?

Asi ne.

Naše první ztráty na životech byli Felixovi tučňáci. Sfingy vychrlily oheň a nešťastní ptáci se rozpustili na kaluže vody.

„To ne!“ vykřikl Felix.

Místnost se otřásla, tentokrát mnohem silněji.

Khufu zavřeštěl, skočil Carterovi na hlavu a srazil ho na zem. Za jiných okolností by to byla psina, ale já si uvědomila, že zrovna zachránil bratrovi život.

Tam, kde Carter stál předtím, se rozpadla země, mramorové dlaždice se rozdrobily jako pod neviditelným bouracím kladivem. Trhlina se klikatila místností, ničila všechno, co jí stálo v cestě, vtahovala věci do země a žvýkala je na kousky. Ano... *plazila se*, to je to správné slovo. Ta zkáza se pohybovala přesně jako had a mířila přímo k zadní zdi a Knize překonání Apopa.

„Svitek!“ vykřikla jsem.

Nikdo mě zřejmě neslyšel. Carter byl ještě na zemi, snažil se zbavit Khufua. Felix v šoku klečel nad kalužemi svých tučňáků a Walt s Alyssou se ho pokoušeli odtáhnout od ohnivých sfing.

Vytáhla jsem od pasu hůlku a pronesla první kouzelné slovo, které mě napadlo: „*Drowah!*“

Ve vzduchu zaplály zlaté hieroglyfy – povel pro *Hranice*. Mezi vitrínou a postupující linií zkázy zaplála světelná stěna:

Často jsem to kouzlo používala, abych od sebe oddělila peroucí se učedníky nebo uchránila spíž před nočními nájezdy, ale ještě nikdy jsem ho nenasadila na něco tak důležitého.

Jakmile se neviditelné kladivo dostalo k mému štítu, začalo se kouzlo rozpadat. Trhlina se rozlezla po světelné stěně a roztránila ji na kusy. Snažila jsem se soustředit, ale pracovala proti mně mnohem mocnější síla – sám chaos –, tlačila se mi do hlavy a ničila mou magii.

V panice jsem si uvědomila, že se nemůžu vzdát. Byla jsem chycená v bitvě, která se nedala vyhrát. Apop mi ničil myšlenky stejně lehce jako tu zem.

Walt mi vyrazil hůlku z ruky.

Zalila mě temnota. Zhroutila jsem se Waltovi do náruče. Když se mi před očima zas rozjasnilo, ruce jsem měla spálené a kouřilo se mi z nich. Byla jsem v šoku, bolest jsem necítila. Kniha překonání Apopa zmizela. Nezůstalo tam nic než hromada trosek a mohutná díra ve zdi, jako by jí projel tank.

Svíral se mi krk zoufalstvím, ale kamarádi se kolem mě shlukli. Walt mě pevně držel. Carter vytasil meč. Khufu obnažil tesáky a zaštekal na sfingy. Alyssa objala Felixe a ten jí vzlykal do rukávu. Rychle ztratil kuráž, když přišel o tučňáky.

„To je všechno?“ rozkřikla jsem se na sfingy. „Spálíš svitek a utečeš jako obyčejně? To se bojíš ukázat se osobně?“

Místností se přehnal další smích. Sfingy stály bez hnutí u dveří, ale figurky a šperky ve vitrínách se otráasaly. Najednou se ozval bolestný skřípot a socha zlatého paviána, do níž Khufu předtím hučel, obrátila hlavu.

„Ale já jsem všude,“ promluvil had ústy sochy. „Můžu zničit všechno, čeho si ceníte... a všechny, kterých si ceníte.“

Khufu vztekle zakvílel. Vrhł se na paviána a srazil ho na zem. Socha se rozpustila na kouřící kaluž zlata.

Ožila další socha – pozlacený dřevěný faraon s loveckým oštěpem. Jeho oči získaly barvu krve, vyřezaná ústa se zkroutila do šklebu. „*Tvá magie je slabá, Sadie Kaneová. Lidská civilizace je už stará a prohnílá. Spolknu slunečního boha a uvrhnu tvůj svět do tmy. Všechny vás pohltí Moře chaosu.*“

Socha faraona vybuchla, jako by té energie bylo moc a ona už ji nedokázala snést. Její podstavec se rozpustil, po místnosti se klikatila další linie ďábelské zkázy a drtila dlažbu. Zamířila k vitríně u východní zdi – malé zlaté skříňce.

Zachraň to, ozval se ve mně nějaký hlas – možná mé podvědomí nebo snad hlas Eset, mé patronky bohyně. Sdílely jsme myšlenky tolikrát, že se to nedalo poznat.

Vzpomněla jsem si na to, co mi řekl obličej ve zdi...

Zkus zlatou skříňku. Ta ti dá vodítko k tomu, co potřebuješ.

„Tu skříňku!“ vyjekla jsem. „Zastavte ho!“

Kamarádi na mě nechápavě zírali. Budovou otrásl další výbuch odněkud zvenčí. Ze stropu pršely kusy omítky.

„*Tahle děcka jsou to nejlepší, co proti mně dokážeš postavit?*“ promluvil Apop ze slonovinového vešebtu v nejbližší vitríně – miniaturního námořníka v lodičce. „*Walte Stone... ty máš štěstí. I kdybys dneska přežil, tvá nemoc tě zabije ještě před mým velkým vítězstvím. Nebudeš se muset dívat na zkázu svého světa.*“

Walt se zakymácel. Najednou jsem já podpírala jeho. Spálené ruce mě tak bolely, že jsem měla co dělat, abych se nepozvracela. Trhlina se vinula po zemi a dál mířila ke zlaté skříňce. Alyssa hodila hůl a vykřikla zaklínadlo.

Podlaha se na okamžik ustálila, vyhladila se na pevný plát šedého kamene. Pak se objevily nové praskliny a síla chaosu se hnala dál.

„*Statečná Alyso,*“ uchechtl se had, „*ta země, kterou miluješ, se rozplyne a zůstane jen chaos. Nezbude ti pevné místo, kde stát!*“

Alyssina hůl vzplanula. Vykřikla a odhodila ji.